

Ladik Katalin közreadja

A LÉLEKVADÁSZ

– részlet a készülő regényből –

Szagok és illatok egy hajnali gázlángocska világánál – Alan Frod alias Farokember alias Csótányirtó alias Lélekvadász alias Tölcsérember – Janja a nagy szilvában a nagy szilvában a nagy szilvában – Madonna a jégvirágos ablaküvegen – Varázserejű szalagocskák – A füst a füst a füst – Ki ír itt kit – Akkor vedd magad észre, amikor már elmúltál

* * *

– Vissza a gyökérhez! – sürget a hang a fejemben. Nem parancsol, figyelmeztet. Veszélyt érzek. Egy belső meleg lökéstől kitágulok, és a sötét burokkal együtt, amely szintén én vagyok, erősen lüktetni kezdek, bizsergő túsúrásokkal visszaszivárgok a testembe, és újra sűrűnek érzem magam, elindult a meleg áradás tagjaiban. Ti-ti-ti ti-ti-ti ti-ti-ti ti-ti-ti hang pengéje szeleteli agyamat, aztán felhasítja szemhéjamat: magas, szürkésfehér falak között vagyok, a helyiség berendezésének homályos körvonalait kezdtem szemügyre venni; balra tőlem a falon színes, gyapjú népi szőttes, ez ismerős, jobbra egy kis dohányzóasztal csipketerítővel. Ott visít az elemes ébresztőóra: Vissza a gyökérhez! Vissza a gyökérhez! Szemem hozzászokott a félhomályhoz, mintha egy belső fényességből léptem volna be a tudat e homálysákokkal telezsúfolt helyiségébe. Imitt-amott kivehető rozzant bútordarab. Kinyújtott karral elérem az órát, és elhallgattatom. Reggel öt óra van. A tulsó fal felől mocorgás, krárogás, majd egy ideig csönd. Aztán mély lélegzés. Ezt később halk horkolás váltja fel, és ez folyondárként kúszik szét, elburjánzik és elbontja a dohányfüsttől sárgás falakat.

Felülök az ágyban, hátam a hideg cserépkályhának támasztom, nehogy elaludjak. Ez hatásos módszer, gyakran bevált. De érzem, hogy akaratom ellenére mégis kezdek lassan visszacsúszni a takaró alá. Veszedelmes kíséret. Kibújok az ágyból, és leguggolok, hogy gyújtólángot kattintsak a cserépkályhába utólagosan beszerelt HÉRA gázfüttőtestbe. A gombot három percig kell lenyomva tartani, és csak utána lehet majd a kívánt hőerőre állítani.

Amint így guggolok, és figyelem a halványkék lángocskát, hálóingem alól arcomba száll testmeleg szagom. Számomra nem kellemetlen, jellegzetesen női szag. A férfiaknak egészen más szaguk van. Talán az ondó miatt. Sohasem fogom igazán megszokni a sperma szagát.

A lángocskát átállítom vastag lángszóróvá: sistereg,

lövell a lángsperma a kályha belső szerveibe. Az befogadja.

Fázom. A szagom is sűrűbb lett. A combom közé nyúlok, de mintha idegené lenne ez a hidegtől dermedt kézfej. Megszagolom ujjaimat: furcsamód, jó szaguk van.

Reggelenként, mielőtt lezuhanyzom, mindig megszagolom magam, hogy elmentsek valamit magamból. És este, mosakodás előtt is beleszipantok testrészeim közé, hogy meggyőződjem, megjött-e újra a szagom. Egészen elzsibbadt a lábam, és vacogok a hidegtől. Feltápaszkodom. És amíg kihűlt tagjaimat mozgatom, és visszatarított lélegzettel viselem el a beljűk nyilalló fájdalmat, rájövök, hogy tévedésből maradt az óra ötre beállítva. Tegnap kellett ilyen korán kelniem a számítógépkezelői vizsga miatt. Milyen régen is volt a tegnap!... A gyomrom, de még a beleim is összerándultak erre a gondolatra. Szagattottan kezdek lélegezni. Nem akarok a tegnapi napra gondolni! Még nem. Ma tehát nem kell korán kelniem. Elég lesz hétkor. Addig visszabújok az ágyba, magamra húzom a paplant, és hallgatom a kályha lélegzését.

A Nyugati ablakból egy hosszú, vastag és azonosíthatatlan állat farka ereszkedett le óvatosan, és ügyesen feltornázta magát a fehér ebédlőasztalra. Ott kígyószerűen összetekeredett, és megnyugodott. A vízióra éppen most csepegte el az éjfél utolsó cseppjeit: KA-KA-KA. Olyan furcsa, sehogyse jut eszembe milyen évet írunk?... Szomszédnőmre néztem, aki döbbenettel figyelte az összetekeredett nyálkás lényt, amely most furcsán remegni kezdett. A farokból most egy nyúlánk férfi kúszott elő lassan, magas nyakú, fekete garbó volt rajta, s habár zúzmara-szerű anyag borította egész fejét, mégis az amerikai képregényfigura, Allan Ford vonásait fedeztem fel arcán.

– Boldog Újévet! – süvítette felém fordulva. A szomszédnőmre rá se hederített, aki éppen kétségbeesetten dörzsölte le arcáról a pikkelyeket. Amint hullottak a pikkelyek, halarca fokozatosan visszaváltozott Janja arcává, barna szemét ijedten hol rám, hol furcsa vendégemre meresztette. Ez a növekvő plazma-lény az asztalon tekergett előttünk; láthatóan felélénkült. A zúzmara majdnem teljesen leolvadt arcáról.

– Nem sejti, ugye, hogy én többek között a Titkos Taní-

tásokrólszólo könyveket is árusítok – súgta bizalmasan, hátrasimítva nedves, rőt haját, és mintegy a füle mögül előhúzott egy százdolláros. Báreléggé meglepődtem, elég gyorsan megállapítottam, hogy ez egy ócska, vásári bankjegy, színházakbanszoktakkellék-bankjegyként használni ilyesmit. Ugyanis jóval nagyobb volt az eredetinel.

– Maga ki tudná irtani itt a csótányokat? – kérdeztem bizakodón. De mintha az elevenébe hasítottam volna. Egész testében újra rázkódni kezdett, szája fájdalomról árulkodott.

– Neeem – mondta elnyújtva, még mindig süvöltve. – Neeem ezért jöttem. – És mielőtt megakadályozhattam volna, hirtelen a hasamhoz hajolt, húgyhólyagomra tapasztotta fülét, hogy, mint mondta, e havas éjjéli csendben meghallgassa a feminiuum hangját.

– Ilyenkor jól kivehetők ezek a hangok; a kiterjedés nyugalmából, a csend és a tér női termékenységéből keletkeznek – és egészen közel hajolt hozzám.

– Maga lélekvadász? – kérdeztem. Erre felkapta a fejét, de nem válaszolt. – A maga istene üres, vagy anyagból van? – szegeztem neki a kérdést.

Elmosolyodott, és ekkor jöttem rá, hogy műfogsorától van ez a fájdalmas vigyor az arcán.

– A tiszta szellemről mint lényről vagy egzisztenciáról való elképzelés egy nagy abszurdum, egy képzelgés csupán – mondta ellágyulva. – A dolgok sokkal egyszerűbbek és mégis felfoghatatlanok – és a meglepődött Janja felé nyújtotta a bankjegyet. – Fel tudná ezt nekem váltani tízesekre?

Janja nem mozdult, teljesen le volt bénulva.

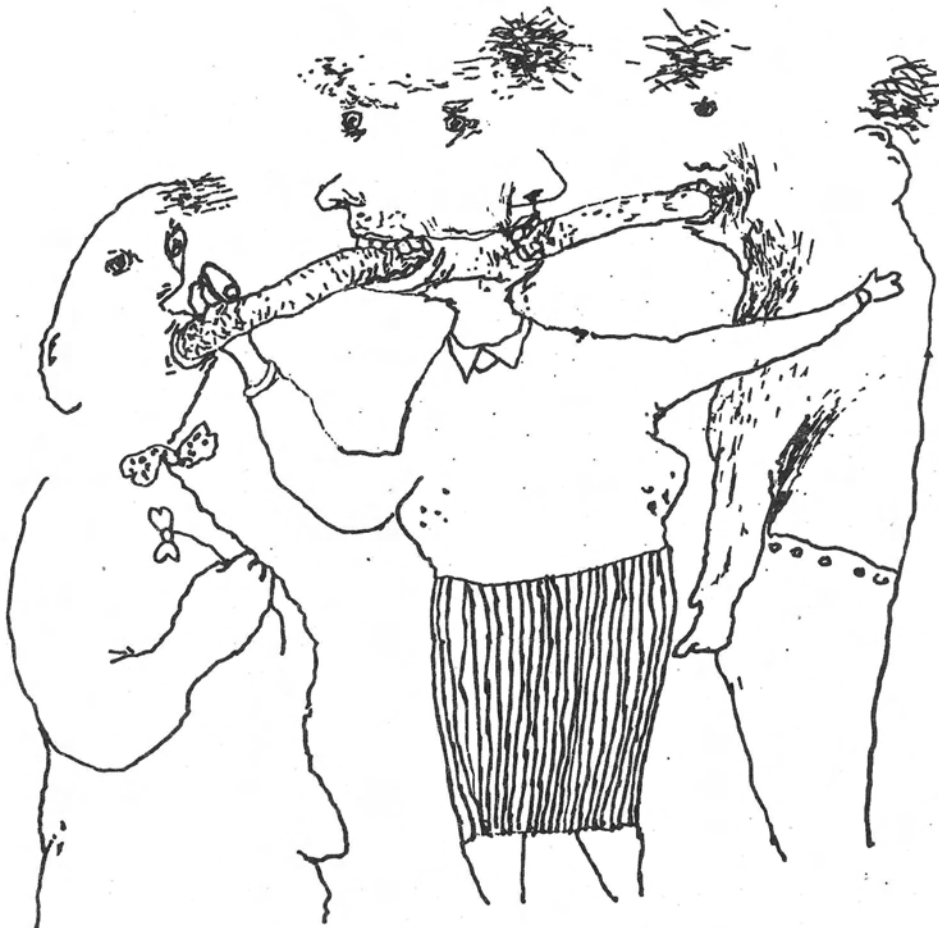
– Maga Pesten tanult, ugye? – folytattam a társalgást. – A megboldogult anyai nagyapám is Budapesten tanulta meg azt, amit tudott az ön mesterségéből, én pedig valószínűleg tőle örököltem az érdeklődést az efféle vöröskötényes mesterség iránt.

Janja mintegy álomban elúszott mellettünk, a Nyugati ablak előtt megállt, és megbabonázva nézte a jégvirágos ablaküveget.

– A nagy szilvában a nagy szilvában a nagy szilvában a nagy szilvában a nagy szilvában a nagy szilvában a nagy szilvában...

– Örökre – fejeztem be a mondatot.

A farkember időközben életnagyságúvá nőtt, és arcbőre sárga színt kapott az ablak felől ráeső utcai világítástól; szeme ferdevágású lett, és fekete, testhez

tapadó pulóvere alól, honnan máshonnan, előhúzott egy bíbor köpenyt, amelyben, amikor magára húzta, buddhista szerzetesre hasonlított.

– Eltört a kék poharam! – sóhajtott Madonna a jégvirágos ablaküvegről. Fogai helyén lelógó jégcsapok, akárha súlyos vámpír agyarak tündökölnének félig nyitott, keskeny ajkai közül. És abban a pillanatban valóban lelöktem egy poharat. Janja megmozdult, és segített összeszedni az éjszaka üvegcserepeit.

– Ha nem csótányirtás, akkor valójában mi a szakmája? – kérdeztem.

Titokzatos vendégem erre kivette a műfogsorát, és elgondolkozva morzsolgatni kezdte ujjai között: OUM MANE PADME HOUM OUM MANE PADME HOUM OUM MANE PADME HOUM OUM MANE PADME HOUM OUM MANE PADME HOUM...

Szájából, akár a képregényekben, kis felhőbuggyant ki, abban pedig a következő kis vers állt:

*A vizek ölen áll a szilfa árnyéka,
Ott a föld alatt, hét oszlopot
Nőtt be az ősz sötét mohája.*

Valami mélabú telepedett a fehér ebédlőasztalra. Ekkor három különböző színű szalagot vett elő, és intett, hogy térdeljek le. Elsőként a bíborszínűt kötötte a nyakamba. Másodiknak egy halvány narancssárgát, amely valamivel hosszabb volt. A harmadik szalag ugyanolyan hosszúságú volt, mint a második, és piros.

– Három napig ne vegye le – mondta. – Utána pedig egésze el, vagy a lakásban egy fő helyre tegye, amelyet tisztelettel vesz körül. – A kesernyés mosoly még ott volt a szája körül, de már látszott, hogy kezdtek szétolvadni arcvonásai, mintha jégvirágos ablakra lehelt volna valaki, látszott rajta, kezd készülődni, hogy visszatérjen oda, ahonnan jött: a nagy fark-jelmezbe.

– A szavak arról álmodnak, hogy megnevezzük őket – mondta, miközben lábait összepréselte, akárha tölcserbe húzódná vissza.

– Mit gondol, asszonyom, ki vagy mi lebegtette meg E. A. Poe ablakán a függönyt: lény, emlék, vagy egy név? – süvítette elcsuklón az utolsó szavakat, és mintha pudingból lett volna a teste, remegve zsugorodott össze, majd sietősen magára öltötte a fark-pudingformát, és már kúszott is az asztalról vissza, a Madonna arcát könnyező ablak felé. Janja meglepő fürgeséggel kinyitotta az ablakot, és a hirtelen támadt fényes hasadékon pillanatokon belül el is tűnt a vendég, erős dohányszagot hagyva maga után. Az

ablakból besüvítő szél havat söpört a sötét helyiségbe, arcom tele lett láthatatlan jeges szilánkokkal.

* * *

A szobaajtóból az ismerős, rekedt hangot hozta felém a hirtelen támadt huzat. A kis íróasztal lámpájának fényétől és a vonalas határidőnapló lapjáról visszaverődő világosságtól elvakítva csak a sötét ajtónyílást látom, senki mást, de a küszöbön két lábfej fehéredik mezítelen. Se ki, se be. Gyorsan összecsukom régi, 1987-es határidőnaplómat, amelynek lapjai közül még mindig átható füst szivárogni.

– Írjál csak nyugodtan, én sem tudok már aludni – mondja.

Most, hogy így rajtakapott, zavarban vagyok, nem is tudom, mit mondjak. Úristen, megfeledkeztem a kávéról! Már rég kifolyhatott. A kávéfőző gumija is... most megint napokig kaparhatom le róla a ráégett gumit.

– De ez nem érdekes – a meztelen lábszárakat barna köntös takarta. – Eloltottam a gázt.

Hangjából érződik, hogy már nincs egyedül.

– És ezt is írd meg – mondja –, az ember nem élheti túl önmagát, és ez az ő teljessége.

– Leírom – mondom –, de jobban tennéd, ha a saját könyvedben használnád fel ezt. Júniusig le kell adnod a kéziratot, és még alig írtál.

– Nézd, drága, az ég nem tőlem kék – ez keserűen és önérzetesen hangzott.

Odajön hozzám, kezében a Klasszikus német költők antológiája. Leül az Íróasztal melletti heverőre, és reszkető, elcsukló hangon felolvassza a könyvből.

*akhohhahojh he pehemé he
a hmü ihán dehes oda odahással
sak khésön vedd hópke héped észre
sodálstos és hémült hragyogással*

Elkértem tőle a könyvet: Hugo von Hofmannsthal egy versének néhány sora ez.

*akkor hajolj le majd a peremére
a mű iránt teljes odaadással
s csak későn vedd ott röpke képed észre,
csodálatos és rémült hallgatással*

– A mű az nem érdekes – mondja legyintve. – Akkor vedd magad észre, amikor már elmúltál.